

И.П.И

Институт за пазарна икономика

бул. "Патриарх Евтимий" N 10, София 1142
тел./факс.: (+359 2) 952 62 66, 952 35 03
ел. поща: mail@ime.bg
страница в интернет: www.ime.bg

СТАНОВИЩЕ

ОТ

Институт за пазарна икономика, гр. София, ЕИК 831344929

Относно: Проект на визия, цели и приоритети на Национална програма за развитие на БЪЛГАРИЯ 2030¹

Въведение

Ангажиментът за разработване на национален стратегически документ за развитие на страната в средно- и дългосрочен период е залегнал в Програмата за управление на правителството на Република България за периода 2017-2021 г., приета с Решение № 447 на Министерския съвет от 2017 г. (мярка 251 „Приемане на национална стратегия за развитие България 2030“ от Цел 68 „Осигуряване на условия за висок, устойчив, балансиран и включващ икономически растеж“)

През 2018 г. с промените на Постановление № 110 на Министерския съвет от 2010 г. националният стратегически документ се дефинира по следния начин: “Националната

¹Проектът „Намаляване на бедността и неравенството във възможностите чрез реформи в социалните трансфери и услуги“ се изпълнява от ИПИ с финансова подкрепа в размер на 193 541 евро, предоставена от Исландия, Лихтенщайн и Норвегия по линия на Финансовия механизъм на ЕИП. Основната цел на проект „Намаляване на бедността и неравенството във възможностите чрез реформи в социалните трансфери и услуги“ е да повиши знанието и разбирането за неравенството във възможностите, ефективността на социалните трансфери и социалните услуги на местно ниво, както и да провокира дебат за цялостна промяна в социалната политика в България.

Този документ е създаден с финансовата подкрепа на Фонд Активни граждани България по Финансовия механизъм на Европейското икономическо пространство. Цялата отговорност за съдържанието на документа се носи от Институт за пазарна икономика и при никакви обстоятелства не може да се приема, че този документ отразява официалното становище на Финансовия механизъм на Европейското икономическо пространство и Оператора на Фонд Активни граждани България (<http://www.activecitizensfund.bg>).

програма за развитие: България 2030 е дългосрочен програмен документ, който определя визията, целите, приоритетите и общата финансова рамка на политиките за икономическо и социално развитие на страната, както и механизмите за наблюдение и контрол при тяхното изпълнение. Тя се разработва за период от 10 години и отчита целите и предвижданията на политиките на Европейския съюз за съответния период.“

Представеният за обществено обсъждане проект на визия, цели и приоритети на „Национална програма за развитие: БЪЛГАРИЯ 2030“ (НПР: България 2030) е втори етап от индикативния график за изработване на стратегическия документ. Той следва представения вече „Анализ на социално-икономическото развитие на страната след присъединяването ѝ към Европейския съюз“, който представлява отправната точка в процеса по разработване на националния стратегически документ. Проектът на Национална програма за развитие България 2030 се разработва и внася за приемане от Министерския съвет в срок до 31 декември 2020 г.

Общи бележки и предложения

Предходният и все още действащ национален стратегически документ - Националната програма за развитие: България 2020 – беше разработен под стратегическата шапка на „Европа 2020: Стратегия за интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж“. Към настоящия момент липсва всеобхватен дългосрочен стратегически документ, дефиниращ визията, целите и приоритетите на политиките на ЕС. В този смисъл, разглеждаме НПР: България 2030 г. като изключително важна и полезна инициатива на българското правителство за предизвикване на дебат чрез формулиране на визия за развитие на страната национални стратегически приоритети в средносрочен и дългосрочен план. Отчитаме като положителен и факта, че документът се изработва след задълбочен социално-икономически анализ. Имайки предвид относително високата степен на свобода, която участниците в изработването на документа имат при липсата на зададени на наднационално ниво цели и приоритети, считаме че отправените в настоящото становище бележки, коментари и предложения ще допринесат за подобряване на структурата и съдържанието на окончателния вариант на документа.

1. В концепцията за разработване на национален стратегически документ за развитие на страната до 2030 г. е посочено, че България е приела Програмата за устойчиво развитие за периода до 2030 г. на Организацията на обединените нации (ООН) „Да преобразим света“ и на включените в нея 17 глобални цели за устойчиво развитие. Програмата представя цялостна рамка за премахване на бедността и за постигане на устойчиво развитие до 2030 г. Доколкото България е одобрила програмата със съответните ангажименти за постигане на включените в нея цели, това далеч не следва да означава, че страната трябва да се ограничи във визията си за бъдещето само до заложената в документа на ООН рамка. В концепцията обаче е посочено,

че „Програмата и целите за устойчиво развитие следва да се разглеждат като рамка на националните политики за развитието“; в проекта на визия е заявено, че „Програмата и Целите са разглеждани като рамка на националните политики за развитие, а самата Национална програма за развитие БЪЛГАРИЯ 2030 – и като отговора на правителството за изпълнението им“. Считаме, че НПР: България 2030 следва да е съобразена с поетите от страната ангажменти, но визията и стратегическите цели на развитието на България не се ограничават единствено до приоритетите на Програмата за устойчиво развитие на ООН.

2. Поставянето на стратегическото планиране и формулирането на визия в горепосочената рамка вероятно е сред причините редица приоритети, отразяващи условията, проблемите и потенциала на страната да не намерят полагащото им се място в стратегическия документ.
3. Представената визия, както и цялостната структура на документа, не създават усещане за амбиция и смелост за голяма, трансформираща промяна и нужните за целта дълбоки структурни реформи. В известен смисъл, документът повече би подходил на страна с висока степен на икономическо развитие, утвърдени институции с висока степен на обществено доверие и ефективни публични услуги. Описаните във визията характеристики на желаното състояние на България през 2030 г. сами по себе си са естествено желани и неоспорими, но именно заради тази универсалност не позволяват извеждане на приоритети за действие и фокус на политиката в следващото десетилетие.
4. Считаме, че централно място в документа трябва да се даде на икономическото развитие. Постигането на бърз икономически растеж е естествен приоритет на политиката за всяка относително бедна страна. Повишаването на благосъстоянието на гражданите трябва да се разглежда като цел само по себе си, а от друга страна, като инструмент, който допринася за успешно постигане на редица други цели, например в областта на здравеопазването, образованието, опазване на околната среда, подобряване на инфраструктурата, културното многообразие и др. В документа за икономически растеж се споменава предимно в контекста на това какъв трябва да бъде – приобщаващ, устойчив, включващ, да намалява неравенствата, да допринася за нисковъглеродна икономика и т.н. – без да се дискутират политиките за постигане на този растеж, още повече, как той да бъде бърз и изпреварващ.
5. Достигането на значително по-висока степен на икономическо сближаване на България със средното за ЕС трябва да бъде част от визията за развитие. Към 2018 г. българската икономика създава БВП на човек от населението по паритет на покупателната способност равен на 51% от средния за ЕС. За сравнение, най-близо до нас е Хърватска – с 63% от средното за ЕС, малко след Румъния с близо 65%, и

така нататък – факт е, че всички пост-комунистически страни, присъединили се към ЕС, са по-близо до средното ниво на доход в икономиката на съюза. Считаме, че в национален стратегически документ с десетгодишен хоризонт е изключително важно да се направи ясна заявка, че България няма да остане най-бедната страна в ЕС, и ще се стреми да постигне бърз и висок икономически растеж, който да я доближи до най-богатите страни-членки. Ако приемем, че „границата на възможното“ е постигнатата конвергенция от страните в Централна и Източна Европа за 11 последователни години, то „по-амбициозната“ цел биха поставили Естония и Литва – с 33,6 и 31 процентни пункта доближаване до средния в ЕС БВП на човек, докато Румъния, Латвия, Словакия или Полша са постигнали между 20 и 26,6 пр. п. За сравнение, най-голямото сближаване за 11 последователни години в България е 16,8 пр. п. Конвергенцията с 24,4 процентни пункта на Словакия между другото се случва при стартова позиция от малко над 50% от средното за ЕС – каквато е и българската към настоящия момент.

6. Социално-икономическият анализ, който служи за основа на националния стратегически документ, също не отделя специално внимание на скоростта на сближаването и най-вече – на факторите, които могат да ускорят процеса. В представянето на макрокартината се споменава, че „страната продължава процеса на конвергенция с равнищата на доходите в ЕС, макар и с относително бавни темпове“, а в частта, дискутираща основните проблеми и идентифицирания потенциал – че „съществен резерв за ускоряване на растежа и конвергенцията се крие във все още потиснатата инвестиционна активност“. Това са верни сами по себе си констатации. Още повече, докладът детайлно, и съвсем коректно, разкрива важните тенденции в десетилетието след членството в ЕС, включително преориентацията на индустрията, повишаването на производителността, промяната на пазара на труда. Идентифицирани са и дългосрочните структурни предизвикателства, включително демографските тенденции, неефективната връзка между наука, иновации и бизнес, качеството и обхвата на образованието и т.н. Всичко това обаче не се дискутира в контекст на една визия за бъдещето, в която България е богата в сравнителен план европейска страна, защо не и лидер по растеж - липсва задълбочен допълнителен анализ на предизвикателствата и възможните начини за преодоляването им.
7. Неглижирането на фокуса върху икономическото развитие е видно и при сравнение с действащия към момента стратегически и програмен документ Национална програма за развитие: България 2020. В НПР: България 2020 постигането на висок икономически растеж и конкурентноспособна икономика намират централно място още в концептуалната рамка на документа, както и в изготвения анализ и заявените приоритети. Дискутират се основните дългосрочни фундаментални фактори за постигане на икономически растеж, и ясно се споменава изоставането на страната.

Постигането на висок растеж е една от целите на стратегията, като ясно се посочва, че при реализиране на приоритетите „...България ще бъде държава с чувствително по-конкурентоспособна икономика (най-вече по отношение на качеството на човешкия капитал, иновациите и инфраструктурата), която постига устойчив икономически растеж, гарантиращ реална конвергенция към равнището на доходи и производство в ЕС ...“. Заедно с това е видима ясната взаимовръзка между приоритетите на бъдещите политики и фундаменталните фактори за икономически растеж.

8. Успехът в постигането на целите на политиката зависи от това доколко България ще е страна, в които се прилагат принципите на доброто управление. Считаме, че инструментът, които в голяма степен въплъщава прилагането на тези принципи и допринася за постигане на отворено, съгласувано, отчетно и ефективно създаване и изпълнение на публични политики, е процесътна оценката на въздействието. Задължителната оценка на въздействието, въведена с измененията на Закона за нормативните актове през есента на 2016 г., е една огромна победа на разума и прагматизма в законотворчеството, за която ИПИ се бори от повече от 20 години. Възприета е обща методологична рамка за извършване на оценки, която отговаря на най-добрите стандарти в страните с успешно прилагане на процедурата. Опитът от последните три години, обобщен и анализиран и от самата администрация на Министерски съвет в годишните [доклади](#) за извършването на оценка на въздействието обаче сочи за голяма степен на формализъм, както и за дълбоко неразбиране и объркване по основни понятия и причинно-следствени връзки. Постигането на добро регулиране, което е предпоставка както за висок икономически растеж, така и за ефективно постигане на кои да е стратегически цели на политиката, предполага дълбока трансформация в подхода у тези, които са отговорни за създаване и прилагане на публични политики. „Мисловни рамки“ предполагат търсене на отговори на основните въпроси, а именно - защо е необходим един нормативен акт, какви проблеми решава и може ли тези проблеми да се решат по друг начин, как ще засегне този закон бизнеса, администрацията и други заинтересовани страни, какво са разходите и ползите от него, това ли е най-добрият вариант за действие в сравнение, и т.н.
9. Считаме също, че България трябва да бъде страна с прозрачен и ефективен публичен сектор. От една страна, нужни са редица структурни промени, които да променят механизма на финансиране в редица бюджетни сфери. Промените в моделите на разходване на публичните средства в здравеопазването, образованието, социалната грижа, социалната интеграция, управлението на инфраструктура и комунални услуги са основна предпоставка за постигане на високи цели без това да изисква непременно значимо увеличение на разходите, и оттам – на данъчно-осигурителната тежест за гражданите и бизнеса. При липса на

промяна повишаването на, най-общо казано, качеството на публичните услуги, ще е единствено функция на ръста на бюджетните приходи, който, от своя страна, е до голяма степен ограничен от ръста на икономиката. Ефективното и ефикасното разходване на публични средства (за резултатите в последните години показателни са докладите на Сметната палата, обобщени в [анализ на ИПИ](#)) е до голяма степен свързано с прилагане на принципите и най-добрите практики на програмно бюджетиране. България е направила доста стъпки в тази посока, включително чрез въвеждане на процедури и методики, но, както е отчетено и в резултатите на страната в международния [Индекс „Отворен бюджет“](#), фактическото прилагане е далеч от най-добрите практики. Смисълът на процеса предполага за всяка разходна програма да се поставят ясни и измерими цели, да се покаже, че избраният разходен модел е най-ефективния и най-ефикасния възможен, и да се даде възможност при отчитане на резултатите неработещите програми да бъдат реформирани или закривани. Не на последно място, ефективният публичен сектор е възможен само при добри механизми за управление на държавните предприятия, както и на ресурсите, които са публична държавна собственост. Смятаме, че стратегическата цел би следвало да бъде създаване на условия за пазарна конкуренция в максимално широк кръг обществени и стопански отношения, така че необходимостта от съществуване на държавни монополи, и държавни и общински предприятия изобщо, да бъде ограничена до възможния минимум – те трябва да се разглеждат като изключения, а не като основен инструмент за провеждане на политики. Това предполага също и прозрачна, предвидима и устойчива политика за приватизация, концесиониране и други форми на публично-частни партньорства.

Бележки и препоръки по отделни текстове

Стратегически цели

1. Във връзка с общите бележки, отправени по-горе, считаме, че е необходимо да се формулира ясна стратегическа цел, насочена към постигане на бърз икономически растеж и значителна и осезаема реална конвергенция на България към средните нива на доход в развитите икономики на ЕС. Подобна цел трябва да е водеща за целия документ, като може да бъде част от общата формулировка „неравенства“, но визирайки доходите у нас спрямо средноевропейските доходи, а не вътрешните различия, които се разглеждат то други индикатори.
2. Формулираната Цел 1: Технологична трансформация до известна степен е относима към икономическото развитие и повишаването на благосъстоянието. Направените изводи в краткия текст, формулиращ и разясняващ смисъла на целта, са коректни и безспорни. Същевременно обаче считаме, че разгледана в контекста на целия документ и с оглед на изложените примери и аргументи, тази

стратегическа цел е с много по-ограничен смисъл. Тя дава усещане, че единствено внедряване на по-нови технологии и дигитализация са фактори за по-висока конкурентоспособност, и оттам – на по-висок растеж. Технологичното обновление е необходимо, но недостатъчно условие за повишаване на общата производителност и икономическия растеж. Сходна бележка следва да се отправя и към включването на ресурсната ефективност – създаването на повече добавена стойност за единица вложен физически ресурс не е единствената характеристика на по-развитите икономики, а по-скоро един от страничните ефекти от промяната в структурата на добавената стойност, включително чрез промяна в структурата на създаваните стоки и услуги, както и пазарите, на които се реализират.

3. Извън тази обща препоръка, отчитайки важността на постигане на технологична трансформация, е важно да отбележим поне следното по отношение предложените индикатори:

- Ако очакваният дългосрочен резултат е България да има икономика, създаваща значително повече стойност, би следвало да се добави поне един макроикономически индикатор, отчитащ растежа, например степен на конвергенция по БВП на човек от населението до средното ниво на ЕС. Отворен е въпросът дали този индикатор, който следва да е водещ, да бъде тук или в стратегическата цел с неравенствата, както коментирахме в горната точка.
- Предлагаме да се ползват резултатите от EU Innovationscoreboard, като всеобхватен измерител на технологичното развитие, иновациите и развитието на човешкия потенциал.
- Ако наистина има амбиция за дълбока трансформация, тя трябва да засегне и публичния сектор. Ето защо, считаме, че трябва да се добавят и индикатори, измерващи състоянието, достъпа и използването на електронното управление.

4. По отношение на предложената Цел 2: Демографски подем, може би е нужна допълнителна дискусия за по-ясно формулиране на това върху какво се очаква да въздейства държавната политика. Предложеното кратко представяне създава усещане, че демографските процеси се разглеждат единствено през негативната динамика по отношение на броя (и съответно – дела) на населението в трудоспособна възраст. Действително, застаряването на населението, съчетано с висока външна нетна миграция, ограничават потенциалния размер на работната сила, което пряко въздейства на пазара на труда и възможностите за нарастване на заетостта в средносрочен и дългосрочен план.

5. Същевременно, демографските процеси са отражение и следствие от съвкупност от много и разнообразни политики, и са в значителна степен и резултат на икономическия просперитет. Трябва обаче да се приеме, че държавните политики

не могат да влияят пряко на демографските процеси, и в много случаи те трябва да се приемат като екзогенен фактор при стратегическото планиране. Важно е да се отбележи, че промени в демографската картина могат да дойдат или през промени в раждаемостта (бавни), или чрез промени в нетната външна миграция (по-бързи). По друг начин казано, успехът на един стратегически документ с десетгодишен хоризонт може да илюстрира с индикатори, които измерват промяна в решенията на гражданите на една страна по отношение на раждаемост и оставане/напускане на страната.

6. Заедно с това, успехът на политиката трябва да се прояви и в балансираните демографски тенденции в рамките на България. Приемаме, че решенията на гражданите, свързани със създаването на семейство, отглеждане на деца и избор на населено място са следствие от качеството на живот, инфраструктурата, инвестициите, шансовете за заетост, социалната и културната среда, и т.н. Ето защо е необходимо да се следят и индикаторите за вътрешна миграция, като бързо обезлюдяване на определени региони може да се разглежда като показател за проблеми в политиката, независимо от потенциално подобряващи се показатели на агрегирано национално ниво.
7. Считаме, че е важно да се постави фокус върху механичния прираст на населението в отделните региони на страната, като може да бъде заложен индикатор, който да следи за броя на областните градове, в който механичният прираст е положителен към 2030 г., тоест повече хора се заселват, отколкото се изселват в тези градове.
8. Стратегическата цел 3: Намаляване на неравенствата според нас трябва да се разглежда и като част от общата дискусия за относителното изоставане на България по икономическо развитие. България е все още най-бедната страна в ЕС – измерено както чрез БВП на човек от населението, така и през индикатори за доходи като номинални разходи за труд, пенсии и др. Заедно с това обръщаме внимание, че в България все още значим проблем е абсолютната бедност, а не относителната, измерена чрез различни показатели за неравенство. С други думи, сериозен проблем е социалното изключване и факторите, които не позволяват на част от българското общество да се включи в продуктивна стопанска дейности и така да излезе от бедността.
9. В този контекст, предлагаме допълване на индикаторите за изпълнение поне със следното:
 - Добавяне на индикатор (и), който отчита увеличаването на възможностите за заетост – приемайки, че включването на пазара на труда е основна предпоставка за напускане на групата на социално изключените и бедните;

- Добавяне на индикатор, който да отчита сближаването с ЕС на заплатите в реално и номинално изражение;
- Целевата стойност на индикатора дял на населението в риск от бедност е неособено амбициозна, възможно е да бъде занижена;
- По отношение на регионалните различия, така предложения индикатор би отчел като успех и забавяне на развитието на по-бързо растящите регионални икономики. Ето защо предлагаме алтернативен подход, като например се заложи цел нито един регион в България да няма по-ниска от определена стойност (например 50%) от БВП на човек в ЕС.

Оси за развитие

Ос на развитие: Иновативна и интелигентна България

10. Считаме, че фокусът върху повишаването на конкурентоспособността на българската икономика и трансформирането ѝ в икономика, базирана на знанието и интелигентния растеж е изключително важен и дава рамка за формиране и провеждане на политики за развитие на човешкия капитал и повишаване на производителността. Трите приоритета – образование, наука и интелигентна индустрия са както взаимосвързани, така и основните предпоставки за дългосрочен просперитет.
11. Заедно с това, смятаме, че се пропуска ролята на инвестициите при трансформация на индустрията. Всяка от предпоставките – по-образована работна сила, по-висока интензивност на научно-приложните разработки, трансформацията на индустрията и внедряването на нови технологии – може да се реализира само чрез, и благодарение на, натрупване и насочване на нов и допълнителен капитал. В стратегическия документ, както вече посочихме, няма приоритет свързан с капиталобразуването – нито с привличане на външни инвестиции, нито по отношение на спестяванията и подобряване на финансовото посредничество вътре в страната. Считаме, че при нива на инвестиции в основен капитал от около и дори под 20% от БВП, и преки чужди инвестиции от 2 до 4% от БВП България не може да постигне дългосрочен бърз догонващ икономически растеж.
12. Трансформацията на икономиката като процес на повишаване на производителността не се изчерпва единствено във внедряване на по-добра технология в действащи индустрии, или замяна на съществуващ процес с дигитално решение, например. В този смисъл, създаването на предпоставки за интелигентна индустрия включват и благоприятен климат за предприемачество, поемане на риск, иновации, включително тестване на нови и непознати продукти и бизнес модели. Става въпрос за насърчване на предприемачи-откриватели, на иноватори, които

най-вероятно ще са в неизвестни към днешния ден отрасли и ще предлагат несъществуващи към настоящия момент продукти и услуги.

13. Отчитайки тези общи бележки, смятаме, че индикаторите могат да се допълнят поне със следното:

- Добавяне на индикатор за капиталобразуване, например дял на образуването на основен капитал в БВП или дял на преките инвестиции в БВП, или инвестиции на зает, и др. под.;
- По отношение на образованието целите трябва да са значително по-амбициозни и в този смисъл дял на учениците с резултати, по-ниски от критичните, от 25% е изключително недостатъчен напредък. Освен този показател е добре да се добави и цел за дял на учениците с високи резултати – предпоставка за създаване на иновативна и технологична индустрия;
- Бързото навлизане на пазара на труда и реализацията според получените умения е характеристика на образователната система. Възможни измерители са както използваните в рейтинговата система на висшите училища, така и такива от евентуална бъдеща система за проследяване на реализацията на завършилите професионално образование; навлизането на дуалните форми на образование и обучение също могат да се използват за целеви стойности.

Ос на развитие: Зелена и устойчива България

14. Считаме, че има сериозно противоречие при формулиране на част от приоритетите и целите. Националната програма за развитие поставя за цел намаляване на екологичния отпечатък на икономиката и повишаване чистотата на въздуха. Една от мерките в тази посока е увеличаване на дела на енергията от ВЕИ до 27% от крайното енергийно потребление към 2030 г. Същевременно, големия дял ВЕИ към момента е от изгаряне на дървесина в бита. Заедно с това, документът дава заявка, че ще бъдат предприети мерки, адресиращи битовото отопление като основен източник на емисии на ФПЧ, като целевата стойност на един от индикаторите е 0% дял на населението, живеещо при нива на замърсяване с ФПЧ10 над допустимите норми.

15. Не се дава задълбочен отговор на зависимостта на политиките за промяна в замърсяването от битово отопление и доходите. Това още веднъж потвърждава нуждата от извеждане на ключово място на стратегически приоритет за бърз икономически растеж, повишаване на доходите и намаляване на дела на населението, живеещо в абсолютна бедност.

Ос за развитие: Свързана и интегрирана България

16. Предлагаме да се добави индикатор, отчитащ гъстотата и качеството на пътната мрежа, както и намаляване на дела на населени места със затруднен достъп.
17. По отношение на цифровата свързаност, могат да се добавят индикатори, отчитащи използването на интернет в различни сфери на обществения живот – за бизнес дейност, в образованието и, не на последно място, за публични услуги.
18. По отношение на местното развитие още веднъж следва да посочим, че е важно да отчитаме неравенства не само между региони в България, а и степен на сближаване на всеки български регион със средното за ЕС. Отделно, важен индикатор за шансовете за социално включване и развитие за всеки регион е динамиката на пазара на труда, и в този смисъл предлагаме използване на индикатор за постигане на определена минимална стойност на коефициент на заетост за всеки регион.

Ос за развитие: Справедлива и отзивчива България

19. Заложените целеви стойности за подобряване на институционалната рамка са доста скромни. България е изостанала както в качеството и ефективността на институциите си и би следвало да има по-амбициозни цели, включително да възприеме и приложи най-добрите световни практики и модели.
20. По отношение на социалното включване, целевата стойност на индикатора дял от населението в риск от бедност и социално изключване не е достатъчно амбициозна. Следвайки разбирането ни, че намаляването на бедността и социалната интеграция до голяма степен зависят от икономическата активност и шансовете за включване на пазара на труда, предлагаме добавяне на поне няколко индикатора:
 - Дял на дългосрочно безработните (или неактивните) лица на пазара на труда
 - Дял на заетите сред уязвими групи – с ниско образование, с увреждания, самотни майки и др.
 - Индикатор, отчитащ регионалните специфики на бедността и социалните неравенства, например постигане на определена стойност на дела на населението в риск от бедност и социално изключване, която да не бъде превишавана в нито една област.

28 октомври 2019 г.

гр. София